

Азъ винаги, съ истинска радостъ си спомняхъ за моя първи день въ училище. Обичамъ да си спомнямъ за вълнението, съ което седмици на редъ, мислѣхъ за момечта, въ който ще влѣза въ класната стая. Обичамъ да си спомнямъ за свежата утринъ, когато майка ми ме събуди нѣжно и милвайки ме по лицето ми казваше:

— Хайде, хайде, мой сънливко! Хайде ставай, ти си вече ученикъ.

Съ радость си спомнямъ и за напѣтствията и благопожеланията, съ които майка ми ме изпрати въ училище — баща ми бѣше излѣзълъ рано и не искаше да ме буди.

Спомнямъ си за свѣтналата на слънцето, чисто боядисаната и бѣла сграда — нашето училище. За украсенитѣ, подредени и приветливи класни стаи, въ които протекоха най хубавитѣ години на моя животъ.

Спомнямъ си тържествения моментъ, когато стариятъ, благороденъ свещеникъ се качи на катедрата и се обърна къмъ насъ съ топли, бащински, сърдечни думи. Тия думи излизаха отъ сърдцето му и се вливаха въ нашитѣ млади и непоқварени още сърдца, които въ тоя моментъ туптѣха отъ щастие и отъ гордостъ.

Спомнямъ си какъ весели и доволни напускахме после ние класнитѣ стаи и се от-

правяхме щастливи за домоветѣ си, за да сподѣлимъ съ милитѣ си майки впечатленията ни отъ първия день въ училище.

Спомнямъ си още, какъ майка ми ме чакаше при кѣщата врата: азъ се затекохъ и се хвърлихъ на шията ѝ, просълзенъ отъ радость. И разказахъ на майка си всичко — съ най-малкитѣ подробности. После тя ме запита за какво съмъ похарчилъ даденитѣ ми отъ нея три левчета. Азъ отговорихъ, че два отъ тѣхъ съмъ далъ на единъ старъ слѣпецъ.

Майка ми ме прегърна горещо при тия думи и ме цѣлуна по челото.

Отъ онзи далеченъ день мина много време. Но азъ винаги съ радость си спомнямъ за него. Защото всичко, съ което този день е свързанъ, е така скѣпо за мене.

Но най-свѣтлиятъ ми споменъ отъ тоя день — е споменътъ за момента, когато почувствувахъ въ душата си зова на стария слѣпецъ и безъ колебание му подарихъ своитѣ две левчета — безъ да съжалявамъ ни най-малко за примамливитѣ кончета и за захарнитѣ ябълки.

Защото въ тоя моментъ, въ душата ми говорѣше непосредствено и ясно гласътъ на свещения човѣшки дългъ:

— Да помагаме на ближнитѣ си!

Стефанъ Нойковъ.